

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Evy Kyselé v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupeného Mgr. Vladislavem Ježkem, advokátem, se sídlem Kamenice 155, Náchod, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 8. 2004, č. j. 24 Az 94/2004 – 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Vladislava Ježka **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví označeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2004 č. j. OAM-6481/VL-11-HA14-2003, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen zákon o azylu), neuděluje a na cizince se podle § 91 téhož zákona nevztahuje překážka vycestování. V odůvodnění rozsudku se uvádí, že žalobce žádal o udělení azylu pro potíže, jež měl s bývalým předsedou družstva, který v jeho farmářském podnikání viděl konkurenci. Jednání této osoby, byť nezákonné, nebylo však motivováno žádným z azylově relevantních důvodů (§ 12 zákona o azylu). Žalobce se poté neúspěšně obrátil se svými potížemi na okrskového

policistu, na jeho nečinnost si u kompetentních orgánů nestěžoval, takže nevyužil všech možností ochrany ze strany státu. Proto byl správný závěr žalovaného, že u žalobce nejsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pokud jde o udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, žalobce v průběhu azylového řízení ani v žalobě neuvedl žádný konkrétní důvod, který by mohl vést k aplikaci tohoto ustanovení. Překážky vycestování do země původu rovněž nebyly shledány a soud se zcela ztotožnil s podrobným odůvodněním tohoto závěru žalovaného.

Včasnou kasační stížností žalobce (dále též jen „stěžovatel“) napadl tento rozsudek pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“]. Namítal, že řádně osvětlil svůj důvodný strach z pronásledování pro příslušnost kurčité sociální skupině. Chtěl na Ukrajině podnikat jako soukromý zemědělec, což mu však bylo nátlakovými akcemi znemožněno. Zopakoval, že bývalý předseda družstva mu neustále vyhrožoval zničením, zorganizoval požár sena, při kterém žalobce přišel o krávy a orgány státní moci nic neřešily a viníka nepotrestaly. Dospěly-li orgány, které rozhodují o udělení azylu, k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, měly ho dle jeho názoru poučit o možnosti udělení humanitárního azylu. Místo toho se v rozhodnutích pouze konstatuje, že žádný konkrétní důvod, který by mohl vést k aplikaci ustanovení § 14 zákona o azylu, neuvedl. Na takový důvod však nikdy nebyl dotazován. Poté, co mu soud ustanovil zástupce, svou kasační stížnost doplnil. Namítal existenci vady řízení, spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud rozhodnutí žalovaného zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Dle jeho mínění žalovaný dostatečně neposoudil informace o politické a ekonomické situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně fungování státních orgánů, když jako jeden z důvodů žádosti o azyl uvedl zkorumpovanost a nečinnost milice, libovůli v úředních postupech, byť při řešení soukromoprávních sporů. Takovou politickou situaci nelze posuzovat podle tak všeobecných materiálů, jichž použil žalovaný. Proto nemohl být skutkový stav věci zjištěn úplně a spolehlivě. Zejména došlo k porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a 2, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“, „s. ř.“). Stěžovatel má dále za to, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Především jde o důvody, které vedly soud k závěru, že nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Sice ve správním řízení uváděl problémy v podnikání, kdy byl jeho život a majetek ohrožen v důsledku nevraživosti bývalého předsedy tamního družstva, ale dodal, že jeho stížnosti u okrskového policisty vyústily pouze v další nečinnost a další stížnosti by ve zkorumpovaném prostředí jeho vlasti neměly smysl. Byl tedy vystaven nepřímému pronásledování orgánů státu, které šikanu a útoky soukromé osoby proti němu vědomě tolerovaly. Jako obecně známé musí být zohledněno, že se na policii či jiné státní orgány nemohl obrátit, protože policie spolupracuje pouze se spřátelenými osobami a občan bez přátelských vazeb k policii zastání nenalezne a jeho situace se naopak zhorší. To odůvodňuje udělení azylu stěžovateli minimálně z humanitárních důvodů. To, že se soud takovými skutečnostmi řádně nezabýval a v odůvodnění svého rozhodnutí se s nimi nevypořádal, minimálně ve vztahu k udělení humanitárního azylu, má za následek jeho nezákonnost, jelikož byla nesprávně právně posouzena otázka udělení humanitárního azylu (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Stěžovatel požádal, aby soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Navrhl zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na důvodech svého rozhodnutí a návrh na přiznání odkladného účinku nepodpořil. Dle jeho názoru bylo především z výpovědi stěžovatele v průběhu řízení o udělení azylu spolehlivě zjištěno, že nebyl v zemi původů pronásledován dle § 12 zákona o azylu. Jeho tvrzení, že obracet se na policii by nemělo smysl, jen dokazuje, že své potíže ve vlasti neřešil žádným způsobem, který mu právní řád země původu poskytuje. Konstatoval, že na udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu není právní nárok a jeho udělení závisí pouze na volné úvaze správního orgánu. Odkázal na obsah správního spisu a vyjádřil své přesvědčení, že skutkový stav zjistil spolehlivě. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že jeho úkolem v tomto řízení není znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, ale toliko přezkoumat, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. specifikované stěžovatelem.

Podle stěžovatele je napadené rozhodnutí soudu nezákonné proto, že soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku, zda jím uváděné skutečnosti odůvodňují udělení azylu podle § 12 písm. b) a § 14 zákona o azylu.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel odešel z vlasti na konci roku 2003 kvůli problémům s bývalým předsedou družstva. Chtěl podnikat v zemědělství, ale protože byl pro bývalého předsedu konkurencí, vyhrožoval stěžovateli zabitím, zapálil mu seník asi to byl on, kdo mu v noci rozbil kamenem okno. Když to ohlásil na policii, chtěli, aby předložil důkazy, které neměl. Vyšetřovatel s ním sepsal protokol o požáru. Na nečinnost okrskového policisty si nestěžoval, nemělo to smysl, protože jsou dle jeho názoru všichni, včetně nadřízených, přáteli a ani na jiné orgány či nevládní organizace se s žádostí o pomoc neobrátil. Bývalý předseda družstva mu pohrozil, že začnou-li si i ostatní lidé po jeho vzoru brát svou půdu z družstva zpět (k čemuž také došlo), ublíží mu nebo ho i zabije. Svou situaci se nesnažil řešit přestěhováním se do jiné části země, protože všude by narazil na někoho takového.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis (ustanovení), nebo je sice aplikován správný právní předpis, ale je nesprávně vyložen.

Dle § 12 zákona o azylu se cizinci azyl udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod [(písm. a)], nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště [písm. b)]. Za pronásledování se pak ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu (ve znění účinném v době vydání rozhodnutí žalovaného) považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná

jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Situace stěžovatele tak, jak ji sám správnímu orgánu rozhodujícímu o udělení azylu vylíčil, neukazuje na odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině (podnikatelů v zemědělství) ani z důvodů jiných, vypočtených ve výše citovaném ustanovení § 12 zákona o azylu. Stěžovatel se dostal do konfliktu s osobou, která z konkurenčních pohnutek bránila stěžovateli v nerušeném podnikání i za cenu užití nezákonných praktik (zastrašování, vyhrožování) a dle mínění stěžovatele mu způsobila škodu na majetku. Jakkoli je možné takové jednání vnímat jako obtěžující až ohrožující a trestuhodné, v žádném případě je nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Jak již žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, původcem pronásledování musí být státní moc, popřípadě soukromé osoby, pokud jejich jednání státní orgány podporují, tolerují či proti němu nejsou schopny zajistit přiměřenou ochranu a zároveň je motivem takového chování rasa, náboženství, národnost, zastávání určitých politických názorů nebo příslušnost k určité sociální skupině pronásledované osoby. Stěžovatel pronásledování přímo ze strany státní moci nezmínil a tolerance takového jednání soukromých osob nebyla zjištěna. Již samotná tvrzení stěžovatele postačovala k přijetí takového závěru, když sám připustil, že se spokojil s ohlášením chování bývalého předsedy družstva, jímž se cítil ohrožen, na policii a když nedošlo k očekávanému potrestání, nic už dále nepodnikal, netrval na prošetření celé věci, liknavost místní policie nekritizoval u jejich nadřízených, ani u jiných institucí si nestěžoval. Je možné, že by neuspěl a potrestání viníka nedosáhl (např. pro nedostatek důkazů), ale to se může stát i v jiných zemích s funkčním systémem práva a tradicí právního státu. Nepokusil-li se stěžovatel dosáhnout nápravy běžnými prostředky, jež systém v jeho vlasti umožňuje, nelze říci, že by státní moc obecně popsané chování konkurenta podporovala či tolerovala pro stěžovatelovu rasu, národnost, náboženství, příslušnost k určité sociální skupině nebo jeho politické přesvědčení. Všechny okolnosti případu jednoznačně nasvědčují tomu, že jednání bývalého předsedy družstva bylo vedeno úmyslem zbavit se konkurence, nikoli záměrem, jenž by nějak souvisel s osobou stěžovatele a jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině nebo jeho politickým přesvědčením. Podstatným v této věci je to, že stěžovatel neuvedl v průběhu správního řízení (ani později) žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné usoudit, že má strach z pronásledování ve smyslu výše citované definice a tento strach je odůvodněný. Po prožitých potížích rezignoval na možnost přestěhovat se do jiné části své vlasti a pokusit se začít s podnikáním znovu a raději volil odjezd do ciziny, kde bude moci, jak uvedl, pracovat na statku. Je zcela zřejmé, že pronásledování v tom smyslu, jak je chápe zákon o azylu a uznává je za důvod pro udělení azylu, stěžovatel vystaven nebyl. Za této situace nemůže úspěšně žádat ochranu jiného státu.

Nejvyšší správní soud podotýká, že azyl je institutem zcela výjimečným, vycházejícím z mezinárodních závazků, umožňující osobám čelícím ve své vlasti vážnému ohrožení života, zdraví nebo svobody ze zákonem striktně vymezených důvodů, nalézt ochranu v jiné zemi. V žádném případě nelze tohoto specifického prostředku využít k legalizaci pobytu v zemi, kterou si žadatel o azyl vybral pro svůj další život. To platí i tehdy, když pohnutky odchodu ze země původu jsou z lidského hlediska pochopitelné (ztížení podmínek pro podnikání, blížící se jeho znemožnění, poškozování majetku, vyhrožování zbitím), avšak se zákonem o azylu vymezenými důvody se nekryjí.

Z toho, co bylo právě uvedeno, je zřejmé, že krajský soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí posuzoval v mezích uplatněných žalobních bodů jeho soulad s právními předpisy. Žalovaný správní orgán i krajský soud vyšly ze skutkového základu pocházejícího v rozhodující míře od samotného stěžovatele. Zprávy o situaci na Ukrajině byly užity pouze podpůrně a dá se říci, že je žalovaný konstatoval nad rámec rozhodovacích důvodů, které pramenily zejména z tvrzení samotného stěžovatele. Neuvedl-li věrohodné skutečnosti o hrozícím pronásledování z azylově relevantních důvodů, event. odůvodněného strachu z něho, jako subjektivní stránky jeho žádosti o poskytnutí ochrany formou azylu, nebylo třeba hledat jejich objektivní potvrzení v listinách popisujících situaci v zemi. Azylové řízení je specifické tím, že se rozhodující význam příkládá primárně tvrzením osoby, která o azyl požádala. Je na ní, aby vylíčila rozhodující skutečnosti a popřípadě k nim i navrhla důkazy. Správní orgán vede další dokazování pouze ve směru alespoň naznačeném žadatelem a není povinen ani oprávněn za situace, kdy sám žadatel neuvedl a ani ze shromážděných informací nevyplývaly žádné skutečnosti podřaditelné pod některé z ustanovení zákona o azylu jeho udělení umožňující, je sám domýšlet a doplňovat. Krajský soud tedy postupoval správně, když se ztotožnil se závěrem žalovaného, že zjištěný skutkový stav není možné podřadit pod žádné z ustanovení vymezující důvody pro udělení azylu. Závěr, že stěžovateli nelze udělit azyl podle § 12 zákona o azylu, je správný a zákonný.

Námítky stěžovatele mířící na porušení několika v kasační stížnosti vyjmenovaných ustanovení správního řádu, které mělo mít za následek, že skutkový stav věci nebyl zjištěn úplně a spolehlivě, je třeba odmítnout. V žalobě totiž uplatnil toliko námítky nesprávného právního posouzení, konkrétně šlo o zvážení naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu. Jestliže podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud přezkoumá napadené výroky v mezích žalobních bodů, pak neuplatnil-li stěžovatel v roli žalobce žalobní námítku nesprávného zjištění skutkového stavu žalovaným, nemůže účinně krajskému soudu vytýkat, že napadené rozhodnutí správního orgánu pro tyto vady nezrušil. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž výslovně nepřipouští takové důvody, které stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil, ač tak učinit mohl. Důvod kasační stížnosti uvedený pod písm. b) ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. může tedy být naplněn pouze tehdy, byla-li vada správního řízení před soudem vytýkána, což se však v daném případě nestalo.

Také námítku stěžovatele, že měl být poučen o tom, že nesplňuje-li důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, může mu být udělen humanitární azyl podle § 14 téhož zákona, lze přiřadit k důvodům kasační stížnosti vymezeným v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Opět jde o výtku novou, v řízení před krajským soudem neuplatněnou, jejímuž posouzení brání již zmíněné ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s.

Ve vztahu k otázce humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu vytýkal stěžovatel soudu jednak nesprávné právní posouzení, když tvrdil, že skutečnosti jím uvedené udělení humanitárního azylu odůvodňují, a jednak i nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů.

Jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (*§ 14 zákona o azylu*).

Jak vyplývalo ze správního spisu, žalovaný správní orgán zkoumal, zda v případě stěžovatele jsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a po posouzení jeho osobní situace a poměrů v zemi jeho státní příslušnosti je neshledal. Udělení humanitárního azylu

je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, se judikatura soudů ustálila na názoru, že zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou právní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro rozhodnutí. Samotné rozhodnutí správního orgánu podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na konstantní judikaturu, připomínající mimo výše uvedeného také to, že na udělení azylu z humanitárních důvodů nemá žadatel subjektivní právo, jak podotkl žalovaný ve svém vyjádření, a proto je vyloučeno, aby na něm mohl být negativním výrokem správního orgánu zkrácen. Jde o usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, ze dne 22. 1. 2004 sp. zn. 5 Azs 47/2003 a mnohé další.

Správní orgán zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele (vycházel přitom výhradně z jeho vlastních vyjádření), tak i situaci v zemi (ze zpráv Ministerstva zahraničí USA a informací od Ministerstva zahraničních věcí ČR a ČTK), a pokud z nich nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, z mezí správního uvážení nevybočil. Tento závěr platí zejména proto, že stěžovatel sám v průběhu správního řízení ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu neuváděl. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že skutečnosti uváděné stěžovatelem udělení humanitárního azylu neodůvodňují. Ustanovení § 14 bylo do zákona o azylu, který jinak stanoví důvody pro jeho udělení velice přísně a vypočítává je taxativně, vloženo proto, aby v případě nenaplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 tohoto zákona bylo možno zohlednit jak skutečnosti v době přijetí zákona o azylu předvídatelné a obecně vnímané jako pro udělení azylu z humanitárních důvodů obvyklé (např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory), tak i situace, které předvídatelné nebyly. V každém případě se vždy bude jednat o azylový důvod navýsost výjimečný. Důvody, které stěžovatel v průběhu celého správního řízení uváděl, nejsou natolik mimořádné, aby je bylo možné za zvláštního zřetele hodné považovat. Z lidského hlediska je sice možno pochopit, že stěžovatel rozhodl svou vlast opustit a pokusit se najít lepší životní podmínky jinde, avšak institut azylu není a nikdy nebyl nástrojem k řešení takové situace. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo této osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel ve vlastní zemi terčem pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě rodinným příslušníkem takové osoby nebo existují jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.

Z obsahu spisu je zřejmé, že krajský soud přezkoumal výrok žalovaného o neudělení humanitárního azylu ve výše naznačených mezích. V žalobě stěžovatel pouze obecně apeloval na to, aby byla jeho těžká životní situace zohledněna a na podporu svého přesvědčení, že jsou u něho dány předpoklady pro udělení azylu z humanitárních důvodů, odkazoval na skutečnosti, jež vylíčil v řízení před správním orgánem. Proto nelze dost dobře krajskému

soudu vytýkat, že se dostatečně nevěnoval přezkoumání tohoto výroku a kromě toho, že stěžovatel neuvedl nic konkrétního, co by mohlo odůvodnit aplikaci § 14 zákona o azylu, další důvody nedodal. Nejvyšší správní soud shledal odůvodnění jeho rozhodnutí dostačujícím a námitku jeho nepřezkoumatelnosti nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud přezkoumal všechny výroky rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Jeho rozhodnutí spočívá na důvodech, které opodstatňují závěr o nedůvodnosti žaloby. Byla aplikována správná ustanovení zákona o azylu a byla i bezvadně vyložena. Jelikož žádná z výtek uplatněných v kasační stížnosti nebyla shledána důvodnou, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud rovněž vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde se o kasační stížnosti rozhoduje přednostně. Navíc je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Krajský soud ustanovil stěžovateli pro toto řízení zástupcem advokáta; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokáta takto: 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé [§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a 2 x paušální náhrada výdajů na poštovné, hovorné a přepravné, tj. 2 x 75 Kč, tedy celkem 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu